

staaet i en Aarrække, at Staten yder en Trediedel af Hjælpekassernes Udgifter, opretholdes, og hvis dette skal være Tilfældet, er det ganske sikkert, at det her foreslaaede Beløb ikke paa langt nær strækker til. Saaledes som dette Lovforslag foreligger, vil vi for vort Vedkommende ikke være i Stand til at yde det vor Støtte.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker de ærede Ordførere for Venstre (J. Jacobsen) og det konservative Folkeparti (Sven) for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Det ærede Medlem Hr. C. Jacobsen, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, mente ikke, at dette Lovforslag vilde foranledige, at der blev udøst Taknemmelighed over mig, som har fremsat det. Det er muligt, at det ikke vil blive Tilfældet, men jeg kan heller ikke beskæftige mig med den sociale Lovgivning og den nødvendige Reduktion af de Udgifter, som den paa forskellige Omraader medfører, udelukkende ud fra den Betragtning, at det gælder om at erhverve mig Taknemmelighed. Det, som maa være bestemmende for mig, er at drage Omsorg for, at man ved Forvaltningen af de forskellige sociale Love holder sig indenfor den gældende Lovgivnings Ramme, og at de Udgifter, denne Lovgivning foranlediger, kommer til at staa i et rimeligt Forhold til Samfundets, til Kommunernes og til Statens Ydeevne, og netop ud fra denne Betragtning maa jeg bestemt hævde, at det Forslag, her er stillet, ganske nøje svarer til de Hensyn, som de forandrede Forhold i Tiden siden 1914 gør det nødvendigt at tage.

Da vi havde denne Sag til Behandling i forrige Rigsdagssamling, blev der redegjort for, hvilke Udgifter Hjælpekasse-lovgivningen har foranlediget for Staten gennem Krigsaarene og Aarene nærmest derefter. Jeg vil nævne disse Udgiftssummer, idet jeg runder af til Tusinder af Kroner. Man vil erindre, at Bestemmelsen om, at det Beløb, som Staten kunde refundere Hjælpekasserne, fastsættes til 250 000 Kr., blev hævet — det var vist i 1915 —, og i 1916—17 var det Beløb, der anvendtes 515 000 Kr., i 1917—18 452 000 Kr., i 1918—19 579 000 Kr., i 1919—20 722 000 Kr. og 1920—21 619 000 Kr. Man vil altsaa se, at gennem hele det Tidsrum, hvor Bestemmelsen om en Maksimumsrefusion fra Statens Side var ophævet, var det Beløb, som Staten refunderede Kommunerne til Hjælpekasseudgiften, under de 750 000 Kr., som nu foreslaas. I 1921—22 blev Beløbet 1 032 000 Kr., som Staten maatte tilbagebetale til Kommunerne,

altsaa i Sammenligning med de foregaaende Aar en ganske væsentlig Stigning, man ryger tæt op mod, at Hjælpekasserne anvendte det dobbelte Beløb i Sammenligning med de foregaaende Aar. I 1922—1923 blev det Beløb, der skal ydes for Statens Vedkommende, ca. 3 Mill. Kr., maaske snarere lidt over end lidt under, altsaa ca. 5 Gange det Beløb, som blev anvendt i 1920—21. Vi staar her overfor en Udvikling, som er i høj Grad paafaldende, og som tillige er Udtryk for, at man ud over Landet i sin Forvaltning af Hjælpekasserne ikke tager saa nøje Hensyn til den Lovgivning, indenfor hvis Rammer man skal holde sig. Dette er maaske forklarligt, selv om det ikke er undskyldeligt. Naar man ser paa den Forhandling, som har fundet Sted om denne Sag i Københavns Kommunalbestyrelse, og sætter sig ind i den Udvalgsbetænkning, som det af Kommunalbestyrelsen nedsatte Udvalg har afgivet, og studerer den Række Spørgsmaal, som Udvalgets Mindretal har tilstillet Hjælpekassebestyrelsen, og Hjælpekassebestyrelsens Svar derpaa, saa vil det, selv om man kan forstaa, at man fra Flertallets Side i Udvalget bøjer sig i Ærbødighed for den humane Forvaltning af Hjælpekassen i København, ikke være muligt for de Herrer at erklære, at man gennem denne Forvaltning har holdt sig indenfor Lovens Rammer. Det er jo paafaldende i Hjælpekassebestyrelsens Besvarelse af de til den stillede Spørgsmaal at se, at man har beskæftiget sig med saadanne Problemer som, hvorledes man i Hjælpekassebestyrelsen skal bedømme en Ansøgers Forhold, naar der er Tale om paa een Gang at yde ham Beløb paa adskillige Hundrede Kroner. Der findes i Hjælpekasseloven ikke nogen som helst Mulighed for under eet at yde saadanne Beløb. Bestemmelsen om, at der i 18 Maaneder maa ydes et Maksimumsbeløb til Enkeltperson paa 180 Kr., og at der derefter skal være en Karenstid, naar dette Beløb er brugt, inden man paa ny kan faa Hjælpekassehjælp, er gældende for København. Mindretallet spørger, om man fra Flertallets Side har udviklet en lovførmelig Regel til Erstatning for 180 Kr.s Regelen, og Hjælpekassebestyrelsen svarer ganske roligt, at det har man ikke. Nej, det er ganske naturligt, at det har man ikke, for det kan man ikke udenom den høje Rigsdag; en saadan Regel maatte tilvejebringes ved Lov. Selv om man nu vilde sige, at det i det væsentlige er Personer, der er over 55 Aar, som man her har beskæftiget sig med, maa jeg gøre opmærksom paa, at vel er 180 Kr.s Regelen ikke gældende for